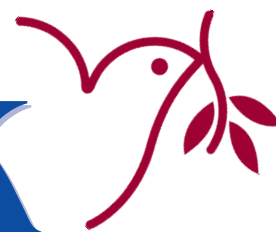

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

Békehírmők

2012. augusztus 19-26.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CVI. ÉVF. 34-35. SZÁM

Nemzeti ünnepünkön István király és Jézus Krisztus kapcsán

Ma már történelem

Géza fejedelem az, aki megérti az idők szavát, hogy a Kárpát-medencét körbevevő államok gyűrtűjében a népet nem lehet sokáig megtartani állammá szerveződés nélkül. A törzsek szövetségi ereje kevés ekkora szervezetséggel szemben. És elindul az óriási műért való küzdelem, leginkább önmagunkkal szemben, mert a törzseket úgy kell egyesíteni, hogy azok egy része ezt nem akarja. A törzseket tehát egyesíteni, és az egyesítés miatt fel-feltörő polgárháborúkat lecsillapítani óriási kihívás. Ez a folyamat rengeteg vért és veszteséget hagy maga után, de nélkülül felmorzsolnáknak népünket a környező államok és a hullámokban érkező vándor népek.

(Folytatás a 251. oldalon)

Feltöltődés 25 pontban Női csendesnap Aszódon

Most aztán tényleg hivatkozhatunk volna a körülményekre: hogy imaházépítés miatt nincs megfelelő helyünk, nincs időnk, anyagi erőforrásainkat is az épülő imaházra kell fordítani. Az idén elmarad a női csendesnap.

De nem így történt. Az előző négy év élménye, emléke nem engedte a szívünket elpihenni, hanem újra lelkes szervezésbe kezdünk a 2012-es női nap megtartásához Aszódon.

Mártonné Szászi Ildikó testvérnő mindenre kiterjedő szervezési kész-

séggel és lelkesedéssel fogta össze az alkalom előkészítését. A helyünk szükségessége csak módosította, de nem befolyásolta a rendezvény megvalósulását.

„Feltöltve” – ez volt a mottója a napunknak. Milyen töltekezésre számíthatunk? A választ a főtí gyülekezetből érkezett Filemon Zsoltné Krisztina a Filippi 4,19 alapján adta meg. Nem emberi mércével, hanem mennyei gazdagsággal mért szükségünket jól ismerve tölt fel bennünket Isten.

(Folytatás a következő oldalon)

Pihenjünk üdülőinkben!

♦ A hajdúszoboszlói **Betánia** üdülő (Hajdúszoboszló, Puskin u. 10.) négy apartmanban (6 szobában), 17 ágygal várja a pihenni, kikapcsolódni vágyókat. Jelentkezés Komárominé Márta gondnoknál (20/886-3525 vagy komaromitibor@freemail.hu vagy www.betania.baptist.hu).

♦ A balatonföldvári **Bethesda** Üdülő várja a testi-lelki pihenésre vágyókat. Telefonszáma: 06-20-775-99-33, e-mail címe: lajos.lovasz@gmx.de.

Társadalmi gondolatok

Én minden nép önrendelkezési jogának nagy elvét vallom, és ünnepélyesen tagadom, hogy e jog gyakorlásába bármilyen idegen vagy idegen hatalom is beavatkozhatna.

Ne civakodjunk afölött, hogy mik voltunk: egyesüljünk arra, aminek lennünk kell!

(Kossuth Lajos kormányzó)

A gyűlöletnél jobb a tett,
Kezdjünk egy újabb életet.
Legyen minden magyar utód
Különb ember, mint apja volt.
Vörösmarty Mihály

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Augusztus 26-án a felsőpetényi Répás dombon gyülekeztek találkozója lesz.** Az alkalomak 9.30 és 15 órakor kezdődnek. Igehirdető **Mészáros Kornél** újpesti lelkipásztor, az MBE főtítkára. Az étkezés önellátó módon történik. Minden testvért, fúvószenészt és énekest szeretettel várunk. (Tóth Péter előljáró, Felsőpetény, 20/886-0104)

♦ **Augusztus 29-én 10 órától a Duna Palotában (1051 Budapest, Zrínyi utca 5. – Falk Miksa terem)** kerül sor a **Tiszta forrás konferenciára**, amelyet a 100 éves Hódmezővásárhelyi Művészek Agyagipari

Majolika Telepének jubileuma alkalmából rendeznek. **Pannonhalmi Zsuzsa** Ferenczy Noémi-díjas keramikus, a kiállítást szervező Wartha Vince Kerámiaművészeti Alapítvány elnöke az MTI-nek elmondta, hogy a hódmezővásárhelyi kerámiaművészet múltját és jelenét bemutató kiállítás anyagának nagy része a dél-magyarországi városból érkezett. Száz-száztíz eredeti, 1912 és 1938 között az alapítók által készített műtárgy kerül a tárlókba.

A konferencia előadói **Horváth Ferenc** régész, **István Erzsébet** néprajzkutató, **Pannonhalmi Zsuzsa** keramikusművész, **Feledy Balázs** művészeti író és **N. Mészáros Júlia** művészettörténész. Ugyanitt megtekinthető a **Tiszta forrás** című kiállítás is, amely a vásárhelyi kerámiaművészet múltját és jelenét mutatja be. A kiállítás augusztus 3-tól szeptember 2-ig látogatható 9–18 óra között.

♦ **Szeptember 8-án 9 órától Tiszántúli Baptista Ifjúsági Találkozó (TIBIT)** kerül megrendezésre a Hajdúböszörményi Baptista Imaházban. A nap témája **Füstös Gyula** lelkipásztor tanításában: Szabadság vagy szabadoság (az ember tragédiája – a szabad akarata).

Öröm van a mennyben

2012. július 29-én a Hajdúböszörményi Baptista Imaházban két megtért fiatalember tett bizonyosságot a gyülekezet előtt a bemeztési ünnepeken. Az ígét **Füstös Gyula** lelkipásztor hirdette az 1Sámuel 9. fejezete alapján.

Juhász Imre tavaly decemberig nem követte Krisztust. Azonban az addig sikeres üzleti élete hanyatlani kezdett, ő maga pedig elindult a lejtőn lefelé, több jel is utalt arra, hogy nem a helyes úton jár. Az egyik ilyen jel volt, amikor egy baleset következtében nyaki csigolyatörést szenvedett. Egészen a lejtő aljáig ért, ahol a „pokol kapuja” várta őt, és be is lépett rajta. Viszont ekkor történt a csoda: Jézus kinyújtotta felé kezét, és kiemelte onnan. Ma már tudja, hogy Isten megbocsátotta vétkeit, és amikor eljön az idő, bűneit ledobva állhat majd az Úr elé.

Somotóczi József tavaly pünkösdtől jár gyülekezetünkbe. Ekkor érezte, hogy gyökeresen megváltozik a gondolkodásmódja. Nem engedett meg Isten az életében olyan mélységeket,

mint mások számára, de vannak olyan bűnei, amelyek csak a mennyi Atya kegyelme által törölthetnek el. A Reménység fesztiválon nyerte el a végső bizonyosságot, hogy a tökéletes utat választotta, és szeretne példa lenni családjá számára is.

Bemeztkezett testvéreinket a következő igeverssel köszöntjük: „*Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljétek is őbenne! Gyökerezetek meg és épüljétek fel őbenne, erősödjétek meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb!*” (Kol 2,6–7)

Tóth Adrienn

Juhász Imre, Füstös Gyula lelkipásztor,
Somotóczi József

Női csendesnap Aszódon – folytatás a címlapról

Barátnők, munkatársak, környékbeli gyülekezetek és a helyi katolikus, evangélikus nőtestvérek fogadták el meghívásunkat. Többen már az elmúlt években is eljöttek és együtt idéztük fel az elmúlt alkalomak csendesnapjait. Lelkipásztorunk felesége, **Urbán Enikő** erre az alkalomra is komponált egy gyönyörű éneket Isten ereje címmel. Az ének megtanulását segítette, hogy három testvérnő előre megtanulta a dalt. Így könnyebb volt nekünk is az énektanulás.

Filemonné Krisztina előadásában nagyon közvetlen módon beszélt a nők szükségéről, az őszinteség, a nyitottság fontosságáról, valamint a családjuk iránti elkötelezettségükről. Ha bármelyik területen hiányos a lelki feltöltődésünk, zavar állhat be. Ha fogy az erő, fogy a tartalék. Mi a teendő? Keresd az Alkotót, beszélj vele, ő kíváncsi rád. Ezt a be-

szélgétést nem lehet megspórolni. „Megelégiték minden elfáradt lelket.” Elfáradhatunk. De lehet feltöltődni nála! A feltöltődés receptjét 25 pontban sorolta fel Krisztina. Ebből szeretnék néhányat átnyújtani:

- légy bátor belefogni abba, amiről már évek óta álmodozol
- már reggel találj valamit – még a kávé előtt –, ami mosolyra fakaszt

- figyelj az étkezésedre, hány-szor, mennyit és mit eszel

- ha ölelésre, simogatásra van szükséged, jelezd! Persze jó helyen!

Kreatív foglalkozásra is jutott idő, karkötőt készítettünk, közben az előadáson hallott és életpasztalátokban átélte dolgokról beszélgetünk.

Ez az alkalom összekovácsolt, lelkesített, erősített, örömet adott, egyszerűval feltöltött bennünket.

Kovács Ferencné Erzsike

Nemzeti ünnepünkön – folytatás a címloldalról

A törzsek egyesítése mellett a kereszténység felvétele is az államává válás része. A római hit felvétele a bizáncival szemben, és így a Német-Római Császársággal való partnerség a nagyobb ellenség-ellenfél vitorlájából fogja ki a szelet. Már Géza fejedelem hittérítőket, misszionáriusokat kér I. Ottó császártól, akik a nép előkelőit térítik keresztényen hitre.

Külpolitikájában Géza az alakuló állam függetlenségére törekszik egy békés vonal mentén. A lányai idegen országokba kerülnek, Istvánnak Gizellát, a bajor hercegnőt kéri feleségül. Az utódlás eldöntésénél két elv közül kell választani: vagy nyugat-európai mintára (primogenitúra) az elsőszülött fiúé lesz a trón, vagy a régi pogány szokás szerint (szeniorátus) a legidősebb férfi rokoné. Koppány ezért lép fel István ellen, hiszen ő a legidősebb férfi rokona Gézának. István Koppány felletti győzelme után uralkodását a megkoronáztatással teszi egyértelművé. A koronával együtt apostoli hatalmat is kap a magyar egyház kiépítésére. A két érsekség létrehozásával országa függetlenségét deklarálja.

István király a hatalmát folyamatosan kiterjeszti az egész országra. Az ország tulajdonjogilag királyi magánbirtokban levő állam. Az ország földjeinek nagy része már királyi kézben van. Ebből szervezi meg István a világi hatalmat, amikor is vármegyékre osztja a királyi birtokot, amelyeket az élükre állított ispán irányít.

A magyar állam megeremtését és megszervezését István királyunk így teszi egyre erősebbé. Az állam fogja össze a népet és ad védelmet más népekkel szemben. Így lesz hazánkka Magyarország máig is.

A társadalom szentje

Első királyunkat 1083-ban szentté avatják. A szent ember képe úgy jelenik meg előttünk, mint aki inkább az egyes emberekkel foglalkozik, de nagyobb közösségi feladatokat nem vállal, nem áll a szervezet élére, társadalmi kérdésekkel nem foglalkozik, csupán az egyes lelkekkel.

Ezért kérdések tolnak fel bennünk, amikor István királyra gondolunk. A szent ember alkalmazhat-e erőszakot? Lehet-e a szent ember intoleráns? Használhat-e a szent ember nagyon szigorú szabályokat? Adhat-e a szent ember ultimátumot? Fölébe emelheti-e magát a szent ember a többieknek, hogy ő irányítsa a népet?

Természetesen nem is csak István királyról akarunk gondolkodni, hanem magunkról is, a Krisztusban kiválasztott szentekről.

Jézus Krisztus, Isten szentje az, akiben meg kell értenünk a népünk iránti magatartásunk hogyanját.

Jézus Krisztus az egész világ megváltója, minden ember üdvözítője. De ezt a végső küldetését saját népe között realizálta. Saját népe és nemzete valóságos felemelkedésért küzdött, mert Jézus népe a zsidóság volt, nemzete a római iga alatt nyögő zsidó nemzet. Ezt a népet akarta elsősorban újra és újra összegyűjteni Istennek. Ezért jött az övéi közé, még ha övéi nem is fogadták be őt (Jn 1,11). De az övéivel maradt mindhalál, mert ők voltak az övéi, és mert... szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig (Jn 13,1). Nemcsak Kajafás jövendölte, de Jézus maga is tudta, hogy „meg fog halni a népért” (Jn 11,52). Szeretett belőlük halt meg, mert szerette övéit mindvégig. Nem ábrándult ki a nemzetéből, nemzete fiaiból, bár tudta, mi lakozik az emberben.

Jézus Krisztus népének felemelkedését a Szentlélektől való megvilágosító tudásra, az isteni élet erejének hatalmára és az ezekkel való szolgálatra építette. És mert féltékenyen szerette Istent és féltőn szerette övéit, ezért olykor bántóan élére állítja kérdéseit; ezért ultimátumként szólít fel követésére, ezért erőszakkal neki megy az árusoknak; ezért hátborzongatóan szigorú következményekkel „fenyegetőzik”; ezért nem zavarja, hogy csüngnek a szavain és ezek követik vakon. Jézus halálosan szerette zsidó népét és nemzetét. Jézus előbb szolgált úgy, mint a nép fia, aki Izrael házában elveszett juhához küldetett (Mt 15,24), és csak feltámadásakor tudta meg mindenki, hogy tényleg ő a világ Megváltója. Nem megfoghatatlan és ellenőrizhetetlen szentként szolgált, hanem egy multikulturális kor kellős közepén zsidóként a zsidóknak, a nép fia a népének. Nem szégyellte sosem ezt az odatartozást. Csak a nép vallási vezetői között volt, akik lenéztek és ezért szégyelltek a pórnépet. Jézus Krisztusban ez sosem merült föl alternatívaként: sosem felejtette el egyik származását sem: sem az égit, sem a názáretit. És mindkettőnek szolgált. Valahogy így kell nekünk is, magyar hívőknek az Urat és népünket szolgálni, hogy szentjei maradjunk.

Háló Gyula
f. szerk.

50. házassági évforduló

„Nem magunkat akarjuk ünnepelni, hanem Istennek akarunk hálát adni a megtett útért!” – mondta Drenyovszki Pál nyugdíjas lelkipásztor testvér, aki feleségével, Vass Rózával, 2012. augusztus 5-én a Szentendrei Baptista Gyülekezetben ünnepelte házasságuk 50. évfordulóját. „Mi a hosszú, jó házasság titka? Isten ügyét – missziót, gyülekezetet – tenni az első helyre!” – fogalmazta meg Drenyovszki testvér.

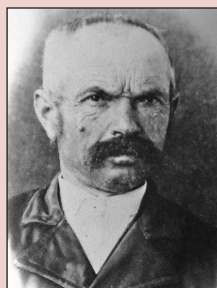
A köszöntések sorában ott voltak a szép énekek: „Istenben bízom, bárhol is legyek...” – igen, ez látszott a meghatódott, könnyes szemekből is. Dani Zsolt helyi lelkipásztor elmondta, hogy az 50 év közel 18 250 napnak felel meg. Ha így olvassuk a zsoltáros szavait, akkor még érthetőbb az üzenet: „Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jusunk!” (Zsolt 90,12) A családból dr. Drenyovszki Zita köszöntötte az ünneplőket: „Hálások vagyunk bennetek!” Útravalónak az 50. zsoltár 23. versét olvasta fel: „Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.” Befejezésül Mórincz János gyülekezet vezető testvér szolt: „Példák vagytok előttünk! Illik hozzád – Pali testvér – az egyenes beszéd.” Útravalóként a Péld 18,22-t olvasta: „Aki jó feleséget talált, kincset talált, és elnyerte az Úr jóákaratát.”

Szép mozzanata volt az istentiszteletnek a közös úrvacsora, melynek végén együtt énekeltük: „Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt...” Délután rokoni körben – sok-sok finomság mellett – folytatódott az ünnep, ahol fiatal és idős egyaránt elmondhatta reménységét a minden korban hűséges Istenről. Adjon ez erőt mindannyiunknak a következő lépésekhez!

Csuhai József, lelkipásztor

Bozsódi Zsigmond
(1842–1920)

**baptista prédikátor és
körzeti munkás életrajza**

Bozsódi

Zsigmond református családban született Szalárdon 1842. március 31-én. Gyermekkorában pásztorként dolgozott. Miután megházasodott *Nagy Klárával*, két leánygyermekük született: *Eszter* és *Margit*. Egyszerű földművesként biztosította családjá számára a megélhetést, valamint napszámosként dolgozott a mezőgazdaságban. Az első megtérők csoportjához tartozott Szalárdon. Egy alkalommal karácsonykor a helyi református templomban a Lk 2. részből meghallotta az angyalok által közvetített mennyei üzenetet: „Örvendjete, pásztorok!” Isten üzenete mélyen megérintette, megtért. Kapcsolatba került a nemrég megalakult helyi baptista gyülekezettel, 1893-ban *Kornya Mihály* által merítkezett be Szalárdon. Gyülekezeti megbízatást kap, igehirdető, úttörő munkás lesz, ezt követően Bozsódi Zsigmond rövid időn belül előbb diakónussá, majd gyülekezeti vénné lett felavatva. 1912-ben kirendelték mint körzeti prédikátort a szalárdi gyülekezet és körzet számára. Az 1912-ben összeállított statisztika szerint a körzetben volt 8 segítő lelkipunkás, 5 misszióállomáson 145 tag, 5 vasárnapi iskola 4 vasárnapi iskolai tanítóval és 25 vasárnapi iskolással. A munka Kornya Mihály felügyelete alatt zajlott, a bemerítéseket is ő végezte. Az 1897-ben felépült és átadott imaház tetőcseréje után imaházmegnyitót tartottak 1913. május 10-én, pünkösdkor, *Balázsházi Lajos* (Hegyközszentimre) és Bozsódi Zsigmond hirdette Isten ígét, majd úrvacsorához járult a gyülekezet. 1913. október 8-án Kémeren, a Szabad Baptisták Szövetségének Konferenciáján Bozsódi Zsigmondot segítő munkásnak választják meg. Az I. világháború idején Bozsódi Zsigmond már 72 éves

(Folytatás a következő oldalon)

Az ember elvetette a magot a földbe

„Jézus ezt is mondta: »Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elvetette a magot a földbe, azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, ő pedig nem tudja, hogyan. Magától terem a föld, először zöld sarjat, aztán kalászt, azután érett magot a kalászbán. Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás.«” (Mk 4,26–29)

Ebben a példázatban az Úr Jézus azt tanítja, hogy Isten maga munkálja az ő országának eljövételt, ennek érdekében az emberek üdvösségét. Ő érleli be a szentek jellemét, és ő koronázza meg szentjeit az örök jutalommal. Ő viszi előre a világ megváltásának ügyét is e világban, ő alázza meg a sántát. Isten munkája nélkül nem lenne az ő terveiből semmi.

Miután a mag a földbe került – mondja Jézus –, a gazda nem tehet érte semmit. Isten adja a földnek a termő erőt, ő adja az esőt, hogy a mag kikeljen, a napfényt, hogy beérjen. A gazda hiába tördelné a kezét a szántóföld szélén, ez meddő és eredménytelen időtöltés lenne.

Pedig mindig voltak erős egyéniségek Isten népe között. Akik saját képességeiknek, tehetségüknek, genetikai örökségüknek, neveltségüknek, képzettségüknek, szorgalmuknak, elhivatottságuknak vagy éppen szentségüknek tulajdonítottak túl nagy jelentőséget. Az Úr Jézus korában a farizeusok pártja látta úgy, hogy ha ők nem lennének, akkor bizony Isten munkája nagy hiányt szenvedne. Jézus nem osztotta ezt a nézetüket. Isten támasztott magának fiakat minden időben. Ő hívta el a prófétákat, ő adta szájukba a szavakat, amiket el kellett mondaniuk. Ha nem hallgattak a prófétákra, ő kérte számon az ő ígét népén, és nem a próféták. Ha a próféta engedetlenül vált, Isten félre is tehetette, és mást hívhatott el.

Isten tehát a maga szuverén akaratából és személyesen terjeszti az ő országát e földön. Ez nem zárja ki az emberek tevékenységét, de annak is csak akkor van helye, ha Isten munkájából fakad. De ő hozza el az országot a maga teljes dicsőségében is. Különben soha semmi esélye nem lenne a megérkezésének. Isten viszont egyedül is képes mindent megvalósítani. Minden külső segítség nélkül. Vajon amikor világot alkotott, akkor ki segített neki? Ki volt a tanácsadója? Ki világosította fel? Ki tanította meg a helyes eljárásra? (Ézs 40,12–15.)

Ma az emberek szívében van egy olyan istenkép, amely egyfajta beteges

hitből fakad. Úgy gondolnak az Örök-kévalóra, mintha ő egy gyenge és segítségre szoruló „jóisten” lenne, mint amilyenek a bálványok. Aki tördeli a kezét e világ rosszasága felett, de alapjában tehetetlen. Kicsúsztak a kezéből a dolgok, nem tud már úrrá lenni rajtuk, nem tud mit kezdeni ezzel a modern korral. Ábrahám, Izsák és Jákób világa még az ő világa volt, de ez az új kor már nem az övé. Az Úr Jézus soha nem osztotta ezt az „istenképet”. Az Úr tudta, hogy Isten az ő népének, de a világ történelmének is Ura, mennynek, földnek, sőt a pokolnak is Ura.

Akkor nekünk nincs is Isten munkájában tennivalónk? – kérdezhetnénk. Jézus e példázatban azt mondta, hogy Isten országának kiteljesedéséhez aláztat kell. Van szerepe annak, amit mi teszünk, de ha Isten nem munkálna a mi üdvösségünket, akkor abból soha nem lenne semmi (Fil 2,13). Mi éppen azért dolgozhatunk eséllyel, mert Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt). Jézus e példázattal azt mondja, hogy ahhoz, hogy Isten országa megvalósuljon, hit kell. Megtérésünk idején nem ismerjük azt az utat, amit végig kell járnunk. Isten azonban ismeri. Ha ő nem járna velünk, számos útkeresztződésnél mi a rossz utat választanánk. Csak addig van remény a célba jutásra, míg ő jár velünk. Ha megyünk a magunk feje után, akkor biztosan eltévelyedünk.

Azok, akik Istennel úgy járnak, hogy egyáltalán figyelik őt, kevesebbet nyüzsögnek, kevesebbet okvetetlenkednek, kevesebbet tévednek, mert ráhagyatkoznak az Úrra. Ez a legbölcsőbb, amit tehetnek. Hitük kiegyensúlyozottsága abból a bizalomból fakad, hogy tudatában vannak: végül is Isten kezébe futnak össze a szálak. Benne pedig meg lehet bízni.

Hegyi András
(Hitünk erős alapjai)

Anonymus

Ült a harmincegynehány kisgyerek a szobor talapzatán. Majszolták a tízórait. Fáradtak voltak, mert a Városliget túlsó oldaláról gyalogoltunk a Vajdahunyadi várához. Azt a békés pillanatot használtam ki, hogy kevéske ismertetőt mondjak róla. Más célom volt a kirándulással. Példát akartam állítani az írni tanuló kicsik elé, hogy szemmel látható legyen a betűvetés haszna. Amíg meséltem a régi történetet, különös élményben volt részem. Felejthetetlen lett tőle a kirándulás.

Két hang szólt egy időben. Az egyik az én tanító néni magyarázatom, milyen értékes lesz az ember, ha tud írni, még a király is felnéz rá, feladatot kap tőle, és a munkája évszázadokon át olvasható, de a másik hang egy belső szó volt, amelyben nekem szólt az Úr. Egysszerre hallottam a kettőt.

Az író a király szolgálatában állt. Az ő parancsát teljesítette, és egész életével neki dolgozott. Bár a király gondoskodott róla, de nem a bér jelentette a hajtóerőt, hanem az odaszánás.

Miközben ezeket az ismereteket tanítottam, bennem megszólalt a lelkiismeret hangja. Kérdőre vont. Elköteleztem-e magam a Király szolgálatára? Teljesítem-e a parancsait? Írásaim a Király ügyét szolgálják-e, nincs-e anyagias törekvésem munkáimmal? Mert az Úr gondoskodik rólam gazdagon, nem kell magamnak erőlködnöm.

Elfogyott a tízórai, megmozdult a kis csapat. Váltanom kellett témát. Körbejártuk a szobrot. Az író könyvét, tollát figyeltük meg. Összehasonlítottuk aprócska gödrös kis kezüket a szobor erős, kemény kezével. Az óriási könyv az írás jelentőségét hirdette, sőt még a nap-sugár is a műre mutatott. Sokat kell gyakorolniuk ahhoz, hogy ilyen biztosan foghassák a tollat, de kitartó munkával eljuthatnak ők is

erre a szintre. Bennem is megszólalt a hang. Nincs megállás, soha nem lehet elég jó, amit írok, mert a Királyt tisztellem meg. Ha egyre értékesebbek az írásaim. Milyen messze még a cél!

Ezután felmásztak néhányan a szoborra, megfogták a tollát és ismerkedtek vele. Egyszer csak felkiáltott az egyik gyerek: Nem látom az arcát! Ez a lecke volt a legnehezebb, mert a mai világban képpel, névvel jelenik meg minden munka, hírnévért hajtanak a szülők, a teljesítmény az iskolai munka alapja. Hogy érthetnék meg a gyerekek, hogy mindez csupán lényegtelen külsőség a tartalom mellett? Ha apa este mesél, nem számít, hogy mit visel. Amikor anyu esti puszt ad, már nem ég a villany, mégis az egyik legfontosabb része a napnak. A szeretet a fontos egyedül, meg a szolgálat. Ezért takarja csuklya a kódexíró arcát. Azon töprengtem, lehet-e rám gondolni írásaim alapján, hogy szolgálat az életem? Hogy azért írok, mert szeretem az embertársaimat, és örömet akarok szerezni nekik? Mert csak ez a fontos! Ha így van, akkor eltakarhatja arcomat a csuklya, elhagyhatom munkám alól még a nevemet is, mert csak a mondanivaló számít, a Király üzenete.

Jókedvűen ugráltak a kicsik az avarban, felverték a park csendjét, talán akkor nem is foglalkoztak a szobor tanításával, de bennem hangosan énekeltek az igyekezet és az odaszánás énekesmadarai.

Frittmann Lászlóné

(Folytatás az előző oldalról)

volt, nem hadköteles, ezért tovább végzi a lelkimunkáshiány miatt még több megterhelést jelentő gyülekezeti munkát. 1916. március 29-én a hegyközszenimrei gyülekezet lelkimunkása lett. 1916. augusztus 13-án volt Szalárdon a következő bemerítés, az utolsó, amin Kornya Mihály részt vett. Kirner A. Bertalan részletesen leírja ezt a Kornya-krónikában. Kornya testvér bemerítőköntösét ez utolsó bemerítés alkalmával Bozsódi Zsigmondnak ajándékozta. A viszontagságos időben több bemerítést tartott Szalárdon összegyűjtve az egész körzetből a fehér ruhásokat. Az I. világháború utáni újrászervezési munkában is részt vállalt a magyar baptista gyülekezetek körében, 1919. december 12-én Szalárdon került sor a Romániai Szabad Baptisták Szövetségének alakuló gyűlésére. Bozsódi Zsigmond határozott természetű ember volt, egyenességgel hirdette az igét, minden erejével és tehetségével szolgálta az Urat. A szellemi túlterheltség miatt, ügyintézés közben Ófegyverneken agyvérzést szenvedett. Beszélőképessége is teljesen megszűnt, így kidőlt a lelki munkából. 78-ik életévében, 1920. január 23-án, Szalárdon hunyt el, mint olyan munkás, akit az Úr az ő munkájában talált életének utolsó napjáig.

Kelemen Sándor Tomi
Szalárd

Könyvajánló

Robert Schnase
A gyümölcstermő gyülekezet

Aki komolyan veszi az elhívását és a gyülekezetben betöltött szerepét, akár lelkipásztorként, akár felelős gyülekezeti tagként, ahhoz nagyon közel fog kerülni Robert Schnase püspök könyve.

Nem tankönyv, nem is élménybeszámoló, inkább útikalauz a gyülekezeti élet jobb megértéséhez. Ha szeretnénk értékelni saját munkánkat, vagy foglalkoztat gyülekezeti közösségünk életképességének kritikai vizsgálata, akkor nagyon jól tudunk azonosulni a logikus, öt alapítéletre koncentráló gondolatmenettel. (Harmat, 2012.)

Egy mai keresztyén levele testvéreihez

Én, Miklós, Isten véren megváltott gyermeke, írom ezeket a saját kezemmel a városban élő megszentelteknek, akik az Úrhoz tartoznak, és akik velem együtt, egy testben dicsérik az Urat: kegyelem néktek és békeség!

Írok nektek, mert szeretett gyermekei vagytok, drágák és értékesek az Isten szemében. Örüljétek, mert a ti boldogságotok túléli még a halált is!

Isten szeretete, amely a ti szívetekben lakik gazdagon, kimondhatatlan nagy ígérek részesévé tett titeket és veletek együtt engem is. Eljött az óra, hogy mosolyogjon a lelketek, és fénye túlragyogja a csillagokat, mivel ez a mi elhívásunk, erre szabadított meg minket a mi mennyei Édesapánk.

Örüljétek az Úrban az ő túlárado szeretetén át!

Legyen hála a szívünkben, dicséret a mi torkunkban, újhadjon meg értelmünk Krisztus lelke által! Fejlődjön készségünk a jóra törekedni minden embertársunk iránt, mert ettől sózatik meg a föld, értsétek meg! Isten a kezdetől fogva abban leli örömét, hogy ránk tekint és gyönyörködik bennünk. Miért akarnánk fájdalmas könnyeket csalni irgalmas, jó Atyánk szemébe, amikor Krisztus által van lehetőségünk azt tenni, ami Atyánknak kedves? Miért válaszolnánk a jóra rosszal? Talán elfelejtettük, mit értünk tett? Semmiképpen. Szívünkbe véste az üdvösség törvényét. Mint térképet, elkészítette az útvonalat, amelyen megváltott gyermekeit magához vezeti. Ezért mondhatja minden tanítványa Jézusnak: „megismerteted velem az élet útját, teljes öröömöm van tenálad”.

A megbékélés Istennel és emberrel pedig megóv benneteket a támadásoktól, amelyek a vádlótól jönnek. A mi Urunk minden fegyvert megadott nekünk, hogy ellenállhassunk a legnehezebb időkben is. Ne szomorítsuk meg az Isten lelkét!

Éljétek úgy, hogy a világ megérezhesse rajtatok az Úr illatát, és

(Folytatás a következő oldalon)

Az Úr gondol ránk! – Zsolt 115,12–18

Vannak, akik sohasem gondolnak az Úrra, nem várnak tőle sem jót, sem rosszat, de bíznak a saját erejükben, képességükben, vagy rokonaik és barátaik segítségével. Ha azonban sorsuk rosszra fordul, tapasztalják, hogy a saját erejük, képességük cserbenhagyta őket, de a várt rokoni és baráti segítség is elkeslett. Ez olyan csalódáshoz, kiábránduláshoz vezet, amelyre magyarázatot találni aligha lehet. A csapások alatt összetört, reményvesztett ember nem képes belenyugodni az elszenvedett veszteségekbe, kutatni kezdi az okokat, amelyek miatt az elfogadhatatlan szenvedések rázúdultak. Gyanúja leginkább a külső dolgokra, a körülmények kedvezőtlen alakulására irányul, és még inkább azokra, akik személyesen megvonták tőle a segítséget. Ez a legfájdalmasabb tapasztalás.

A bajok azonban nem mindig egyszerre törnek ránk. Ezt észrevéve védekezni kezdünk azok ellen. Egyik költőnk a sorrendet így fogalmazza meg: „Először sírsz. / Azután átkozódsz. / Aztán imádkozol. [...] A bűn, a betegség, a nyomorúság, / A mindennapi szörnyű szürkeség / Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!” (Reményik Sándor) A kétségbeesés olyan kelepce, amelybe beleléphetnek a kegyesek, az istenfélők is, ha nem vigyáznak!

Isten ránk gondolt, amikor úgy teremtette meg az embert, hogy képes legyen érezni és gondolkodni, minden más lénnel ellentétben; ránk gondolt már akkor, amidőn hatalommal, uralkodói jogkörrel felruházta képmását. Ezek egyúttal mérhetetlen felelősséget is jelentenek, de amelyek nélkül nincsen ember, csak „félember”!

Isten nagyon is ránk gondolt, amikor törvényt (életet szabályozó tanítást) helyezett elénk! Ezeknek a megtartásával (minden vitán felülállóan) sok-sok bajt, nyomorúságot el lehetne kerülni, illetve meg lehetne előzni. Ha azonban az isteni tiltások meg nem tartásából adódóan zúdulnak ránk a bajok árai, elveszítjük azt a jogot, hogy Istentől helyesbítést, kárpótlást követeljünk. A törvénysértés olyan bűn, amellyel Isten ellen és önmagunk ellen egyszerre vétkezünk! Ezért a bűnök elrendezésének isteni és emberi részről is feltételei vannak, amelyek nélkül nincsen szabadulás a megkötöző vétkekből! Az igehirdetések

jelentős részben folytonosan erről szólnak. Ugyanis az ember bűnös környezetben, bűnre ösztönző közegben él! A bűnre csábulás állandó esélye miatt pedig veszélyes vizeken kell kormányozni életünk törékeny sajkáját.

De mi magunk, a megromlott természetünk miatt, tehát gyarló voltunkból következően is, sebezhetőek vagyunk. Erre vonatkozóan mondja Jézus a tanítványoknak, hogy vigyázzanak, mert az erőtlenség nagyon is ellene tud állni a lélek szándékának, de mindenesetre számottevő visszahúzó erő a lélek ellenében!

Vannak nem látható, nem akart, rajtunk kívül álló okok is, amelyek valamilyen bajt, zavart vagy hiányt létre tudnak hozni, és túlon túl megnehezítik az életünket. Van rá eset, amikor valamilyen kellemetlen következményt véletlennek nevezünk. Pedig az ilyennek is van oka, tehát előzménye, legfeljebb nem látjuk, nem ismerjük. És vannak olyan élethelyzetek, amelyekben minden anynyira összekuszálódik előttünk, hogy azt kibogozni, megérteni nem tudjuk. Azonban ennél is fájdalmasabb, hogy az ilyen állapotból a kivezető utat még sejteni sem lehet! A tapasztalat azt mutatja, hogy az ilyesféle átláthatatlan lélethelyzetek nem ritkán fordulnak elő sem az egyén, sem a közösség életében!

A sírás, az átkozódás, az utcára rohangálás, a gyűjtogatás, fosztogatás csak bajhalmozás! Ez sohasem volt kivezető út a bajokból. A forradalmak, most már történelmi távlatból is látva, semmi jót, semmi megoldást nem hoztak, és ezután sem hozhatnak! A tarolások, a pusztulások után kezdett az élet újra kivirulni, de ez korántsem a „győztes” fegyvereknek, a forradalmi eszméknek tudható be!

Nagy vigasztalást jelent az Úr Jézus tanítása, amikor a csűrbe nem gyűjtő égi madarakat vagy a mező díszbe öltöztetett fűvét, liliomát állítja az ember elé úgy, hogy ezeknél is drágább Isten szemében az aggodalmaskodó, kicsiny hitű szegény! És még botránkoztatóbb lehet az is, hogy Isten felhozza napját gonoszokra és jókra, és esőt ad az igazak és a hamisak veteményeire is!

Mindezekből nem következhet egy ilyen elképzelés, és képtelenség, hogy ha az Úr ennyire jóságos mindenkhez, akkor nem kell annyira

gyötörni magunkat a törvény szerinti életvezetésre! – A megtért hívő számára törvényszerűen élni nem gyötrelmek, hanem kikerülhetetlen és önként vállalt létforma. És nem is érezhetjük annyira erősnek magunkat, hogy a mennyei Atya különös gondjára, velünk való törődésére ne lennénk ráutalva!

A leghűségesebb szolgáltnak is szükségük volt Isten megszakítás nélküli vezetésére, gondviselésére! Jó újból tudomásul venni, hogy mi mindnyájan Isten szegényei vagyunk! Ezért különös gondviselését egy pillanatig sem nélkülözhetjük. Régen (de ma is) éhes és szomjas emberek kiáltásaitól volt hangos a világ. Rongyaikba burkolózott emberek kopogtattak (és kopogtatnak ma is) a gazdagok ajtaján. Egy ókori embernek (Diogenésznek) szokása volt, hogy amikor egy kőszobrot meglátott, megállt előtte és a kezét kérően kinyújtotta feléje. Megkérdezték tőle: miért teszed ezt? – Azért – mondta –, hogy megszokjam, amikor is az emberektől kérek, az ő kezük sem mozdul meg!

De hogyan mozdul meg Isten keze, ha az övéi kitarják feléje kérő kezeit? – Csak az lehet igaz és követésre méltó, amit Jézustól látunk! – Hatalmát kenyérteremtésre sohasem használta fel! Amikor a nagy kísértés után megéhezett, sátáni követelésre sem változtatta a követ kenyérré. Urunk a Jákób kútjánál, amikor tanítványaira várakozott, vizet a kúthoz érkező asszonytól kért, mert neki nem volt eszköze a merítéshez. A tanítványok pedig élelmet vásá-

rolni voltak távol. Tehát vizet, kenyeret nem teremtett sem magának, sem tanítványainak. Lukács jegyezte fel, hogy sokan szolgáltak Jézusnak az asszonyok közül vagyonukból is. Júdás (Iskariótes) volt a tanítványi közösség pénztárosa. Okunk van feltételezni, hogy Jézust és tanítványait sokszor meghívták vendégségbe. Tehát nem „terül meg, asztalkám!” módján oldódott meg a tanítványok élelmezése sem.

Jézus pedig, ha vendégül látta hallgatóit, a létező kevés megtöbbszörözésével elégítette meg az éhezöket. Az első gyülekezet önkéntes adományok által segítette a közösség szegényeit. A megtért pogányok is átvették ezt a gyakorlatot. Hasonlóképpen volt ez a régmúltban is, mindig a „vanból” részesültek azok, akiknek nem volt. Ez az Isten Lelke által működő szeretetláncolat mindig bámulatba ejtette azokat is, akik ezt csak kívülről látták. A legújabb korban és a legnehezebb időkben is számos esetben bebizonyosodott, hogy lehet számítani Isten csendesen (kürtölés nélkül) munkálkodó szolgáltnak szeretetére. Mennyire meggyőző, minden kételkedést elűző az ilyen bizonyágtétel: „*En nyomorult és szegény vagyok, de gondolkodom az Úr.*” (Zsolt 40,18)

Alapigénk állítás és tapasztalatként hangzó felkiáltás, és ezt visszahangozza a gyülekezet hite is: gondolkodjunk az Úr, meg fog áldani. Megáldja azokat, akik félik az Urat, a kicsinyeket és nagyokat együtt!

Nagy Ferenc

A maximalizmusról

Vannak emberek, akik maximalisták, akik soha nem dicsérnek meg senkit és semmit. Az emberek ritkán szeretik őket. Miért? Talán azért,

mert azt látják bennük, amilyeneknek nekik is lenniük kellene? Vagy azért, mert oly gyakran bántanak meg másokat? Talán mert látják vállalkozásuk hiábavalóságát, célba érkezésük lehetetlenségét? A maximalistáknak egyedül önmagukkal van bajuk, de ezt mégse mondhatja ki az ember. S ezt az őszintétlenséget nem szeretik bennük.

A maximalisták egyetlen hibája, hogy ott és úgy keresik a válaszokat, ahol azok nem találhatók meg. Tudják ezt ők is, de görcsösen ragaszkodnak a tökéletesség ideájához. S mivel soha nem lettek tökéletesek sem ők, sem munkáik, azt hiszik, nincs válasz. Pedig végig ott volt az orruk előtt. Az emberi töredékességben.

Vas Ferenc jr.

(Folytatás az előző oldalról)

meghallhassa szavát. Tiétek a legszebb ígélet, a Végtelen várátok. Nektek adatott meg a lehetőség, hogy a mennyország földi nagykövetei legyetek. Nézzetek így magatokra, és igazodjatok ahhoz, akinek a követei lettetek! Miért tagadnátok meg másoktól azt, amit ti is kaptatok – ingyen, mégis véren?

Végül, éljétek meg hitetek mélységét és magasságát; reményetek minden erejét, igazságotok feddhetetlenségét, és az Úr jelenlétét egymás és a magatok életében!

Tekintsetek egymásra szeretettel, ahogyan Isten tekint rátok! Örüljétek mindennek, amit kaptatok, sőt, annak is, amit nem kaptatok! Leljétek kedveteket házastársatokban, családokban, barátaitokban, és mindezek előtt az Úrban!

Bízzatok, az Úr megerősít titeket! Ámen.

(B. M.)

Vajon imádkozol-e értem?

*Vajon imádkozol-e értem,
Mikor leszáll a csendes alkony,
S a kis szobádban egyedül vagy,
Hogy senki már ne zavarjon?*

*Én úgy szeretném, hogyha akkor
Áldást kérnél rám egy imában,
Mert én hiszek az alázatos,
Buzgó, őszinte szent imákban.*

*Amit másokért mond a lelkünk,
Amit más lelke visszaérez.
Én szeretném, ha imádkoznál
Úgy este későn, ha sötét lesz.*

*És fönt az Isten trónusánál,
Ahol majd mindketten megállunk,
Egy csodálatos, tiszta percben
találkoznánk az imádságunk...*

Kárász Izabella

Isten ígéretei

A következő mondatokkal vallotta meg Isten ígéreteivel kapcsolatos hitét és tapasztalatát Charles H. Spurgeon, a prédikátorok fejedelme.

Isten soha nem ígért olyasmit, amit ne akarna beváltani, soha nem bátorított olyan reménységre, amelyet nincs szándékában teljesíteni.

Amikor elkezdtem ezeket a mindennapi jegyzeteket írni, ellentmondások, viták hullámai között vergődtem. Azóta „mély vízbe dobva kell úsznom”, de ha Isten keze nem tartana, bizony megfulladnék. Sokféle próbatételben volt részem. A súlyos testi szenvedést követte a lelki levertség, s mindehhez járult a gyász szomorúsága, mert elvesztettem azt, aki az emberek között a legdrágább volt számomra. A hullámok folyamatosan támadtak, egyik a másik után.

Mindezt nem azért írom, hogy részvétet ébresszek, csupán hogy megértessem az olvasóval: nem „szárazföldi” tengerész vagyok, aki csak hírből ismeri a vizet. Sokszor átkeltem már olyan „óceánokon”, amelyek egyáltalán nem voltak „csendesek”, ismertem a hullámok csapkodását és a szél süvöltését.

Az Úr ígéretei soha nem voltak olyan drágák számomra, mint éppen a veszély óráiban. Néhányat közülük máig sem értek. Nem érkeztem még el ahhoz az időponthoz, amikor „beérhettek volna”, mert én magam sem vagyok eléggé érett a megértésükre.

Isten azzal dicsőíttetik meg, ha szolgálai feltétel nélkül bíznak benne. De mivel Mennyei Atyánk iránti gyermeki bizalmunkban szüntelen növekednünk kell, bár csak sok ismeretlen olvasóm felfedezné az Istenben való mély, gyermeki bizalom szükségességét és gyönyörűségét, miközben olvassa azt, amit az év valamennyi napjára elkészítettem!

Tekintsék olvasóim ezen ígéreteket gazdag kínálatát csak „előételnek”, amely nem arra való, hogy zavarja a „főétkezést”, a Biblia olvasását, sőt ellenkezőleg: azt remélem, hogy kis könyvem fel fogja ébreszteni a vágyat a komolyabb bibliatanulmányozás iránt.

Isten szolgálja, legyen gondod magadra! Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is! (1Tim 4,16)

1. Azzal a szeretettel hirdessük az evangéliumot, amely Jézust a keresztre vitte! Folyamatosan szükségünk van mennyei erőre, a Szentlélek pecsétjére, amely által gyümölcsöző lesz a szolgálatunk.

2. Az igehirdetés előfeltétele a világos, belső elhívás, nem önmagunk ajánlása. Szívünkben otthonosan vággyal kell azt az életcélt követni, hogy embereket mentsünk meg a kárhozatból az életre. Teljes átadással szolgálj!

3. Tarts mély kapcsolatot Istennel! Legyen a Biblia a fő helyen, olvasd térdeiden, várj csendben, míg Isten fénye megvilágít és megnyílik az Ige! A Szentlélektől kérj világosságot!

4. Tartsd tisztán akaratodat, gondolataidat, érzéseidet, szavaidat, tetteidet! Gondolj gyakran a veszélyre és bűnre, amely az embereket terheli, fenyegeti, hogy felbuzdulj az irántuk való szolgálatra! Újra és újra mélyülj el a bűnösök iránti krisztusi szeretetben!

5. Keress a bűnösök megmentéséhez új utakat! A lélekmentés legyen életed fő feladata! Ne engedd, hogy ettől bármi eltérítsen! Légy éber minden kísértéssel szemben, mely érdeklődésedet, tekinteted el szeretné vonni ettől! Számíts mindig Jézusnak azon ígéretére, hogy munkádban mindig melletted lesz!

6. „...a bölcs lelkeket nyer meg.” (Péld 11,30) Ha Isten hívott el bennünket a szolgálatra, akkor ezt elmondhatjuk neki, és kérhetjük mindazt, amire szükségünk van szolgálatunk betöltéséhez.

7. Légy szorgalmas, és dolgozz alkalmas és alkalmatlan időben! Beszélj sokat hallgatóiddal, különböző korúakkal és különböző réteghez tartozókkal, hogy megismerd gondolkodásukat, hibáikat, kívánságaikat!

8. Légy minden dologban mértékletes, és óvakodj a rossz szokásoktól, nehogy botránkoztass!

9. Ne légy könnyelmű és megfontolatlan! Tekints folyton Uradra! Fékezd meg a nyelved, és ne menj bele tréfákba, amelyek értelmetlenek!

10. Ne akarj másról tudni néped között, mint a megfeszített Úr Jézus Krisztusról! A gyülekezet tagjai tudják meg, hogy közöttük a te küldetésed egyedül az ő és a meg

távollevők üdvösségével van kapcsolatban!

11. Különösen elővigyázatos légy a másik nemhez tartozókkal, hogy ne adj okot a hamis gondolatokra és a szóbeszédre!

12. Vigyázz a gyengéidre! Ha hajlamos vagy a viccelődésre, légy éber az adódó alkalmaknál! Gyakran vagy szomorú? Szívesen vagy egyedül? Ne zárkózz be, keresd a hívők közösségét! Órizkedj a színeszkedéstől, légy természetes, olyan, mint amilyen vagy, akkor megkíméled magad az előítéletektől és a hazugságoktól.

13. Napközben és éjszaka is tölts el időt imádságban, közösségekben Istennel! Ebben van naponkénti szolgálatod erőforrása. Ha Istennel nincs rendezett kapcsolód, „gyenge vagy, mint a többiek”.

14. A textusválasztásnál hagyatkozz a Szentlélekre! Prédikálj szívvel, lélekkel! Add tovább azt, amit te magad átélteél, ne csak azt, amit hallottál és olvastál! Hirdesd az igazságot, amire a Szentlélek rávilágított!

15. Kamrácskádból a szószékre menet imádkozz, hogy adjon Isten kegyelmet megfelelően szólni!

16. Emberektől ne félj! Hallgatóidnak tudniuk kell, hogy féled Istent. Ne befolyásoljon szolgálatodban, hogy az emberek kedvelnek vagy nem! Semmi se akadályozzon a teljes evangélium hirdetésében, se anyagi helyzeted, se az, amit hallani akarnak a hallgatók!

17. Ne szaladj siker után! Ne tapasztaljanak nálad gögőt, hanem őszinteséget és bölcsességet!

18. Ne legyen senkinek rólad olyan benyomása, hogy szívesen meghívottad magad, és szeretsz jókat enni!

19. Ne légy személyválogató!

20. Ne hagyd magad befolyásolni jó adakozók vagy nagy adományok által! Ne kéregezz, mert lejáratod magad! Ne hallgass el semmit, ami rossz, hamis vagy igazságtalan!

21. Légy példaképe a nyájnak! Éld meg, amit prédikálsz! Gondolkodásod és cselekedeteid nagyobb hatással vannak az emberekre, mint szavaid.

Charles Gaudison Finney
(1792–1875)

Az olimpia kapcsán

Keresztyén szolgálatok az olimpián – A zárőnnepség után kezdődik az igazi munka

Az olimpiai játékokhoz három jól működő keresztyén szolgálati forma köthető, és az 1984-es Los Angeles-i olimpia óta mindhármát jól ismerik a világ keresztyénei, hiszen azonnal nagyon népszerűvé váltak.

Az első ezek közül a Christian Chapel (Keresztyén Kápolna) program, amely az olimpiai falun belül működik. A Multi-Faith Centre (Felekezeti Központ) elnevezésű létesítményen belül az összes nagyobb világvallás képviseli magát, így a keresztyének is évek óta aktívan jelen vannak az olimpiai faluban. A második a korábbi olimpikonok szolgálata, akiket a sporton keresztül való evangelizáció végzéséhez tanfolyamon képeznek fel. A Laikus Tanúságtevők Krisztusért Nemzetközi Szervezete (LWFCI), dr. Sam Mings és Sharon Mings vezetésével, szintén ismertté vált az olimpiai szolgálattelvők között. A harmadik szolgálati formát a More than Gold (Több mint Arany) elnevezésű szervezet képviseli, amely az egyházak összefogásából jött létre hívó fiatalok ezreinek részvételével. Az önkéntesek a világ minden tájáról érkeznek, gyakran egy-egy missziós szervezet programja keretében.

Nagy hangsúly helyeződik magára az olimpiai eseményre, a közben történő evangelizációra, amelyre sokszor ezrek felelnek, azonban kevesen válnak ténylegesen valamelyik gyülekezet tagjaivá. A kérdés az, hogyan lehetne a frissen megtérteket a hitben, a közösségekben tartani, amikor az élet az olimpia után visszatér a megszokott medrébe.

(Forrás: reformatus.hu)

Halassy Olivér: paralimpikon – olimpikon

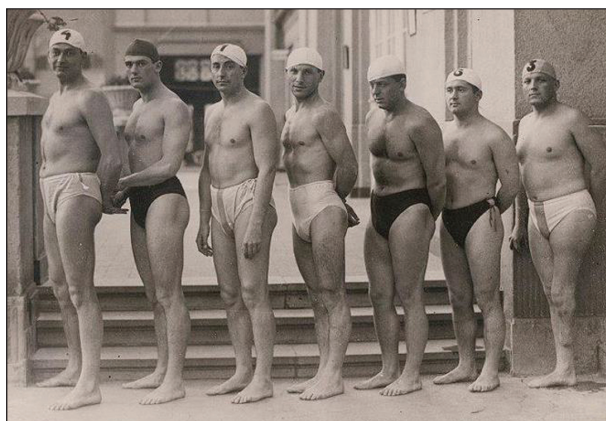
A képen az 1932-es Los Angeles-i olimpia aranyérmes magyar vízilabdacsapatát látjuk. Csak a második pillantásra vesszük észre, hogy a sor végén álló 23 éves Halassy Olivér bal lába térd alatt hiányzik. Kétszeres olimpiai bajnok, háromszoros Európa-bajnok vízilabdázó, Európa-bajnok gyorsúszó, mind-

két sportágban többszörös magyar bajnok. Nem volt még paralimpia, mégis ő a világ első mozgássérült olimpikonja.

Legnagyobb sikerét mégsem az olimpiákon aratta, hanem az 1931-es párizsi Európa Bajnokságon. Az EB-n a magyar csapat a belgák ellen játszott, Halassy mindent beleadva küzdött végig a meccset. Új volt a válogatottban, de neki is köszönhető, hogy a magyarok megvédték európa-bajnoki címüket. A többiek a győzelmet ünnepelték, amikor Olivér szólott, hogy neki mennie kell, még van egy kis dolga. Kezdődött az 1500 méteres gyorsúszás döntője. Ebben a számban a francia Jean Taris és az olasz Paolo Costolli számított favoritnak, mindenki arra számított, hogy a verseny köztük dől el. Végül semmi sem papírforma szerint történt. Nemcsak azért, mert a verseny alatt jégeső zúdult az uszodára, és a bírók alig tudták követni, ki hol tart, hanem azért is, mert a magyar mozgássérült úszó csodát művelt. Halassy minden hossz végén rávert a társaira, de a fordulókat fél lába miatt rosszul vette, így mindig újra behozták. Végül mégis maga mögé utasította a két esélyest, és egy másik olasszal, Giuseppe Perentinnel küzdött az első helyért. Egy métert vert rá, és elhozta az aranyérmét.

A teljesen kimerült Halassyt Bárány István úszóbajnok húzta ki a vízből. Járnai már mankóval sem tudott, úgy kellett az öltözőbe vinni. Ott cukrozott teát kanalaztak a szájába, amíg magához nem tért. Megköszönte a segítséget, felállt és visszatért a medencéhez, ahol a vízipóló-bronzmérkőzés zajlott. A meccset félbe kellett szakítani, ugyanis a közönség csak a fiatal magyar versenyzőre figyelt. Az egész nézőtér zúgott: Halasszi! Halasszi! Végül a zsűri és a bíró is neki tapsoltak.

Forrás: Facebook, Nyáry Krisztián

Mi lesz a felnövekvő nemzedékkel?

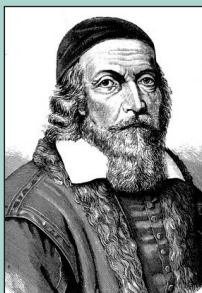
Minden időben voltak, akik ismerős legyintéssel szóltak le reménytelen, fásult közönnnyel a felnövekvő ifjú nemzedéket. Korunkban okkal vagy ok nélkül egyre gyakoribb kétségbeeséssel hallani megjegyzéseket: mi lesz ebből a mai ifúságból? S mivel olykor jómagam is részt veszek – úgy az idősebb, mint a fiatalabb nemzedékek sorsában – egy-egy beszélgetésben, azért vigasztalódom. A közelmúltban az alig öt-hat éves unoka azzal a határozott pedagógiai elszántsággal lép a hetvenen is jóval túli mamához: gyere, megtanítalak internetezni! Az emberi bölcsesség számára véges kis készülék már villan is a kis kezek ügyében a végtelennek tűnő megnyitás manőverével... Az idős tekintet olykor a magasba emelkedve az értetlenség ráncai kíséretében adott jelzést korlátozott képességeiről. Mégis valami magasabb rendű szférából eredő ihletettséggel szólal meg az unoka figyelmét a végesből a végtelenbe emelő értelemmel: én valami keveset értek az internetes világból, de most tedd össze a kezedet, és megtanítalak téged imádkozni! A véges értelemnek a végtelen bölcsességgel való kapcsolatteremtés nagy alkama ez – gondoltam magamban. Egy pillanatnyi kétségem sem maradt attól kezdve, hogy mi lesz a felnövekvő nemzedékkel. Amíg nemcsak az iskolai oktatástól várják sokan a nagy csodát, hanem egyszerűen a nagy egész sokszínű szöttezéséhez értékes szálaikat hozzáadják az örök és kipróbált életbölcsesség tárházából. S ha valami igen fontos tényező jelen világunkban, mérlegre állunk hitelesség tekintetében, vállalva olykor a „hijával találtattál” minősítést is! S bármilyen szigorú tanító az élet, mégis egy örök számadásra tekintettel, akár utóvizsgára is vállalkozva maradó kincseket gyarapíthatunk! Ilyen minőségben hatott fülemben az igen idős emlékezése: „nem voltunk mi túl gazdagok, se szegények, de mindig volt elegendő a boldog életünkhöz!” „Mindennek megvan a rendelt ideje!” – nyári táborozások során is legyen része sok-sok gyermeknek és fiatalnak a leghasznosabb időtöltésben!

Szász Ferenc

FIROVAT

Élőben
jelentkezünk!

Comenius mint keresztyén

Comenius keresztyén közegben nőtt fel, ám nem vált ettől keresztyénné. Éleslátású és komoly gondolkodású fiatalembert figyelt a világ eseményeit, ér-

tékelte tapasztalatait. Leginkább tudós, művelt körökben forgolódott, de figyelemmel kísérte az egyszerűbb emberek világát is. Már fiatalon sokat gondolkodott az élet értelmén, és kereste a boldogságot, lelkének nyugalmát. Ezt azonban sem a tudományok művelésében, sem az egyházban, sem semmilyen mozgalomban nem találta meg. Bár ő maga is belekóstolt a világi gyönyörökbe, újból és újból csak kiábrándult azokból. A lelkileg megcsömörlött, bűnbánat gyötörte fiatal Comenius nem látott más kiutat, mint a Krisztushoz való megtérést és az evangélium egyszerű, de mégis minden korban időszzerű tanításaihoz való ragaszkodást. Saját bevallása szerint ekkor találta meg igazán azt, amit keresett: a lelki békét. „...megértve, hogy Üdvözítőm, Jézus Krisztus szólt hozzám, akiről már azelőtt is hallottam valamit, örömmel eltelve és teljes bizalommal feléje nyújtottam összekulcsolt kezem, és így szóltam: Itt vagyok, Úr Jézusom, fogadj el magadénak, tied akarok lenni és maradni mindörökké. Szólj a te szolgálodhoz, és add, hogy engedelmeskedjem, mondd meg, mit kívánsz, és add, hogy abban kedvem teljék!”

Comenius a morvaországi Nivnicében született. Szülei Magyarországról vándoroltak oda. Eredeti neve (az 1968-ban felfedezett végrendelete szerint) Szeges János volt, ám ezt megváltoztatta, s nevét a közelben fekvő Komňa falutól vette.

Koncert Isten dicsőségére

Isten áldása alatt és telt ház előtt zajlott Révész Milán Adaptáció című lemezének bemutató koncertje július 29-én délelőtt 10 órától a Váci Baptista Imaházban a Váci Világi Vigalom keretein belül.

Hosszú alkotó- és előkészítő munka előzte meg ezt a napot. Az adaptáló januártól dolgozott a lemezen, melyen tizenkét régi evangéliumi karének új zenei feldolgozása és egy saját dal kapott helyet. Stílusában és hangvételében nincs két egyforma, és bár sokan úgy ismerik őt, mint „a harmonikást”, nincs túlsúlyban a hangszer – és a koncert napján sem került elő. A júniusban lezajlott stúdiófelvétel során a zenei alapot rögzítették, ez volt a koncert alapja is, az élőzene örömét a két kiváló énekes (Szamosvölgyi Zoltán és Szappanos Tibor) adta hozzá a délelőttől.

Borús reggelre ébredtünk – és ez még csak az első imameghallgatás volt aznap. Kértük ezt, mert a zenét mozgóképekkel egészítettük ki csak erre az alkalomra, hogy az élmény még intenzívebb legyen. A vetítés pedig délelőtti verőfényben nem látszik olyan jól.

A házigazda és Milán köszöntései után végre közönség előtt is felcsendülhetett az esemény mottója és himnusza: „Nagy Király, fenséges Úr, Király! Isten Fia, tiéd minden magasztalás!” Boldogító tény, hogy a délelőtt minden további mozzanata is Istenre mutatva folyt le – és igaz ez az egész előkészítő munkára minden résztvevő részéről, a legkisebb részletig bezárólag. Öröm olyan munkában részt venni, amiről ez elmondható, ajándék, amivel Isten teszi teljessé a tanítványai életét. „Vágyom utadon járni, Jézus! / Érted küzdeni bátran, Jézus, / gyáván meg nem hátrálni, Jézus, / segíts, hogy úgy legyen!” Ez a vágy hozta létre ezt a lemezt és ezt a napot.

Tisztán szólt az evangélium nemcsak az énekeken át, hanem az énekesek bizonyágtételeiből és Meláth Attila szavaiból is. Bízunk benne, hogy sok mag jó földbe hullott és szárba szökken ezekből, vagy a sok hazavitt CD-lemez hallgatása során ez megtörténik.

Külön öröm volt a sok pozitív visszajelzés, amelyekből nem a dicsőséget, hanem a megerősítést leszűrve tápláljuk a vágyat, hogy legyen folytatás.

További információk, fotók és hanganyagok elérhetők a www.milanzene.hu weboldalon.

Soli Deo gloria!

Kovácsné Gombai Enikő

Helyét kereső férfi

Az ipari forradalom óta a nyugati társadalomban minden kapcsolatok közül az apa-fiú kapcsolat szenvedte a legtöbb kárt, mondhatni majdhogynem teljesen megsemmisült. Korábban a fiúk az apák közvetlen testi és lelki közelségében nőttek fel. Szántáskor elkísérték őt a mezőre, mellette álltak, ha a kovácsnál járt – bármit tett az atya, abban részük volt.

Kezdetől fogva létezett egy olyan közeg, ahová ő is tartozott, ahol bizalmat élvezett, elismerték, tehetségét megnyilváníthatta és kibontakoztathatta. Az ipari forradalmat követően a férfiak elhagyták a házat, hogy gyárba járjanak – vagy pedig a hivatalba. A fiúk kirekesztődtek eme világokból. Így sok lélekben úr alakult ki. Ebbe a vákuumba démonok fészkeltek be magukat: bizalmatlanság a saját férfiassággal, az apával, bármiféle autoritással szemben, valamint a saját szexualitással szembeni félelem.

(Részlet Richard Rohr *A férfi útja* című könyvéből. A hívő szerző elemzi a férfiak családban és társadalomban betöltött szerepének napjainkra kibontakozott válságát, és egyben útmutatást is ad a hiteles férfi magatartásához való viszonzataláláshoz.)

Juhász János

Sarkadkeresztúron születtem 1915. október 29-én. Szüleim baptista hívők voltak, s ez meghatározta életemet. Az I. világháború után Békésre költöztünk. A nagy gyülekezetben aktív vasárnapi iskolai élet volt. Bekapcsolódtam, évente 1000–1200 bibliaverset tanulmányoztam meg kívülről. 13 évesen egy ének szavára döntöttem Jézus Krisztus mellett: „Igaz, hogy Jézus értem halt, eltörle bűnömöt...” 15 éves koromban aztán bemelegíthettem. A gyülekezetben különféle szolgálatokkal bíztak meg, úgymint ifjúsági vezető, imaóra-vezető, igeszolgalat.

Zenei érdeklődésem gyermekkoromtól tart, s minden alkalmat megragadtam, hogy képezzem magam (szakkönyvek, gimnáziumi zenetanulás, magántanár stb.). Előrejutásom alapján már 15 évesen a gyülekezet harmonistája-organistája, karvezetője lettem. Szolgáltam a vonózenekarban, s rövidesen a fúvószenekar vezetőjévé választottak. Ez utóbbi vonzó-dásomat katonaidőm alatt Debrecenben továbbfejlesztettem, ahol a Konzervatórium hallgatója lettem. A helyi MÁV Filharmonikus Zenekarban felajánlott kürtösi állást azonban hitelvi meggyőződésből nem fogadtam el.

1941-ben házasságot kötöttem Kiss Annával, s az Úr két gyermekkel ajándékozott meg bennünket.

A békési gyülekezetben, a városban, a békési táborban és a körzetben aktív zenei tevékenységet folytattunk, egészen addig, míg a regnáló rezsim le nem állított bennünket.

1956-ban a Dunántúlra költöztünk, Balatonszemesre. Kértük az Urat, hogy mutassa meg új szolgálati helyünket, lehetőségeinket. Kis házunk rövidesen a helyi misszió bölcsője lett.

Az egyre gyarapodó létszám miatt, melyhez külföldiek is csatlakoztak időnként, többször kellett átalakítani, bővíteni imaházunkat. A prédikátor nélkül maradt körzet vezetősége megkért a helyi és a körzeti munka ellátására. 1960-ban lelkipásztorrá avattak. Áldott, szép időszakot adott az Úr. Szemesi szolgálatom mellett tíz évig a balatonföldvári üdülő gondnoki munkakörét is elláttam. Aztán jöttek a nehéz napok: kimerültség, Szívkórház, eltanácsolás könnyebb munkára. Így kerültünk az őrszentmiklós-vácegresi társgyülekezetbe, ahol még tíz évig szolgálhattam.

1978-tól, 14 éven át, a fúvószenekari szolgálatnak szántam időmet, energiámat. Megszerveztem és vezettem a Központi Fúvószenekart, melynek 360 db énekátíratot készítettem. Mellette tanítottam zeneelméletet, harmóniumozást, fúvós és pengetős zenét.

Életem, pályám summázata: „Csak Jézusnak szolgálni érdemes itt...”

(U. K. A.)

Juhász János baptista lelkipásztor és egyházzenész, a magyar baptista fúvószenekari szolgálat missziómunkása, földi életének 97. évében Teremtőjéhez költözött. Temetésére július 2-án került sor Balatonszemesen. Testvérünk emléke legyen áldott!

H I R D E T É S E K

♦ Zuglóban csendes utcában, jó közlekedésnél 1 szobás, étkező-konyhas, cirkófűtéses lakás rendezett téglaházban **kiadó**. Irányár: 50 000 forint + rezszi + kaució. Telefonokat este kérek: 318-3929 vagy 06 /30/ 755-3184.

♦ **Ingyenes jogi tanácsadás** az MBE székházában (VI. kerület, Benczúr utca 31.) minden kedden 15–16 óráig. Ügyvéd: dr. Zolcsák Ottó. Előzetes bejelentkezés az alábbi telefonszámokon szükséges: 06-30/3068-340 vagy a 06-20/775-8181 (baptifon). Az ügyfelek fogadása az előzetes időpont-egyeztetés alapján történik. Szerződések, ingatlanjog, cégalapítás, -módosítás, munkajog; öröklési jog; családjog, birtokvédelem, kártérítési jog.

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BP., NAP UTCA: **Borbényi Ferenc** testvért 88 éves korában hívta el e földi létből mennyei Atyánk. 2012. február 14-én a Nap Utcai Baptista Imaházban gyászistentiszteleten búcsúztunk testvérünkötől. A vigasztaló igét **Husza Csaba** lelkipásztor hirdette.

– **Nagy Gyuláné** született **Horváth Ilona** testvérnőt 69 évesen, hirtelen halállal – ahogy ezt imádságban kérte – szólította el az Úr e földi létből. 2012. április 14-én a Nap Utcai Baptista Imaházban gyászistentiszteleten emlékeztünk meg testvérnőnkéről. A vigasztaló evangéliumot **Révész Árpád** lelkipásztor hirdette.

– **Csirke Tiborné** született **Csonka Anna** testvérnő hosszas betegség után, 81 éves korában kapta a hazahívó szót mennyei Atyánktól. Temetése 2012. június 12-én a mezőtárkányi temetőben történt, ahol a vigasztaló üzenetet **Husza Csaba** lelkipásztor hirdette.

– **Marsal Dániel** – **Marsal János** lelkipásztor testvér és felesége, **Ilonka** ötödik gyermeke – alig több mint 50 évesen, fájdalmas hirtelenséggel halt meg. Búcsúztatása 2012. július 19-én az Új Köztemetőben volt, ahol a vigasztalás igét **Husza Csaba** lelkipásztor hirdette.

– **Buru Kálmánné** született **Banka Erzsébet** testvérnőt hosszan tartó súlyos betegség után szólította el az Úr e földi létből. Testvérnőnk 80 évet kapott mennyei Atyánktól. Temetése 2012. augusztus 2-án Török-szentmiklóson a katolikus temetőben történt, ahol a vigasztalás igét **Papp János** – volt Nap utcai – lelkipásztor hirdette.

GYÁL: Április 13-án a feltámadás reményével vettünk búcsút **Szabó Erzsébet** sz. **Nagy Erzsébet** (Kémer) testvértől. 89 évet kapott az Úrtól, akinek 70 éve adta át életét. A szenvedésekben is hűséges maradt Megváltójához. A gyülekezet sorsa mindig érdekelte. Akkor is, amikor már nem tudott jönni az alkalmakra. A vigasztalás igét **Fóris István**, a gyülekezet lelkipásztora hirdette.

Békehiírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: Papp János egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula • Tördelés-szerkesztő: Papp Szabolcs • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Telefon: 352-9707/199 • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehrnok@baptist.hu • www.bekehrnok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/172 • A Békehiírnök csekk számlaszáma: 11706016-22163851 • Kéziratot nem adunk vissza és nem őrzünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133-1256 • HU ISSN 1588-0117 (on-line) • Ára: 200 Ft

Mit jelenet keresztyénnek lenni?

Mt 16,24: „Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: »Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövessen engem!«”

A Krisztushoz való hasonlóságunk mértéke: önmegtagadásunk milyensége, mert Krisztus élete is egy önmegtagadó élet volt. Ő sohasem tartotta fontosnak a saját akaratát az Atya akaratával szemben. Munkáját sem saját elgondolása szerint végezte. Nem kereste a kényelmet. Nem kereste a saját dicsőségét.

„Hiszen Krisztus sem magának kedvezett...” (Róm 15,3) „...önmagát adta áldozatul.” (Zsid 7,27) „Mivel maga is kísértést szenvedett...” (Zsid 2,18) „...hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett...” (Fil 2,7) „...aki váltságul adta önmagát mindenkiért...” (1Tim 2,6) Isten trónjához csakis önmagunk trónfosztása útján juthatunk.

Önmagunk megtagadása

Feladjuk igazságunkat, elismerve, hogy az Úr a mi igazságunk.

Saját bölcsességünkről nem vesszünk tudomást, és felismerjük azt a tényt, hogy „ő (Krisztust) tette nekünk Isten bölcsességé” (1Kor 1,30).

Nem saját kívánságunkat szolgáljuk, hanem: „mindent Isten dicsőségére tegyetek!” (1Kor 10,31) Ne várjunk elismerésre, mert abba a helyzetbe jutunk, hogy embereknek akarunk tetszeni!

Ha az Én élete helyett a szellemi élet növekedésére fordítunk nagy gondot, „...mint újszülött csecsemők, a hamisíthatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre.” (1Pt 2,2)

Ha képesek vagyunk megvallani szánkkal és életünkkel, hogy nem Én, hanem Krisztus. „...többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem...” (Gal 2,20) Egy keresztyén Krisztussal annyira összeforr, mint a fej és a test. Luther Márton mondta: „Saját személyünket teljesen félre kell tennünk és Krisztussal egy személylé egyeülnünk. A mi személyünk vesszen el az ő személyében! Ez jelenti élni a hit életét a testben.” Az életet csak Krisztus tarthatja meg. Ha magunk akarjuk megtartani, az az Én becsülését mutatja ki. Tagadjuk meg magunkat, és engedjük Jézust cselekedni!

Stumpf Jenő Béla

Bemerítés Gödöllőn

Július első vasárnapján egy kedves házaspár bemerítésére került sor gyülekezetünkben, akik több mint egy éve kitartóan látogatják alkalmainkat, és a törekvők óráin érlelődött meg bennük az elhatározás, hogy felelős döntésükkel is követni kívánják az Úr Jézus példáját.

A Csaja házaspár mindkét fiatal tagja már gyermekként hallott Istentől, de különböző irányból érkeztek a házasságkötéshez. Péter katolikus háttérből jött. Elmondta, hogy nem volt ismeretlen számára az Úrral való közösség, ám annak átforgató erejét hiányolta az életéből. Zsuzsa családja református, ő pedig bűnével volt tisztában, de a bűnből való szabadulás valóságos ajándékát csak később, a közösségünkben töltött időszak alatt kapták meg közös életükre. Ezt aztán az önkéntes hálaadásban rögtön kamatoztatták is, így végeznek egy ideje az idősök autóval való szállításával gyülekezeti szolgálatot.

Bemerítésüket lelkipásztorunk, Kapitány Zsolt végezte, az ígét pedig vendégünk, Tóth János nyugalmazott erdélyi lelkipásztor hirdette, aki Vencséről látogatott hozzánk. Alapigeként Kornéliusz megtérésének történetét (ApCsel 10,1–6.34–38) olvasta fel. „Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok” – javasolja Jakab, és Kornéliusz ugyanígy, szorgalmasan kereste az Urat. Isten értékelte ezt, Kornéliusz pedig a kinyilatkoztatott igazságokat a saját életében is követte. Ha egy házaspár szánja oda magát az Úr követésére, az fokozottan jó és üdvös – hangoztatta az igehirdető. A gyülekezet számára a mai nap a meglatogatás napja, csakúgy, mint Kornéliusz számára az angyali jelenés. De mégsem az angyal mondta el az evangélium üzenetét neki, hanem Péter apostol, mert engedett a hívásnak, és elment hozzá. Így az isteni üzenet, a jó hír átadása után Kornéliuszra is kiáradhatott a Szentlélek, és csak ezután, mintegy parancsszóra keresztkelgett

meg a római katonatiszt és háza népe. De ez a parancs, ez az üzenet nem Pétertől származott, hanem az elhívó Szentlélektől. Ezúttal pedig Kornéliusz és családja engedelmeskedett az isteni hívásnak.

Fiatall testvéreink, Péter és Zsuzsa is engedelmeskedtek Isten hívásának a hitvalló keresztségben, az őket befogadó gyülekezet pedig Istennel és velük való közösségben vette magához a kenyeret és a bort mint a Krisztussal megújított szövetség jegyeit. Kívánjuk, hogy az egész család találjon lelki otthonra közöttünk, és örökkévaló örömmel az Úr Jézussal való közösségben.

Füsti Molnár Gábor

Mi az üzenetcentrikus bibliaelemzés?

A bibliaelemzés – tehát az a folyamat, amely során feltárjuk Isten üzenetét a bibliai szövegből – leginkább két szélsőség között kell hogy megtalálja a helyes utat. Az egyik szélsőség az, amikor gondos, tudományos igényű elemzés, vagyis alapos igazolás nélkül próbálja meg feltárni valaki Isten üzenetét, nemritkán különleges isteni sugallatra hivatkozva. A másik szélsőségben a tudományos igényű elemzés, az igazolt ismeret kap túlzottan nagy hangsúlyt.

Grant Osborne javaslatát követve... a bibliaelemzésben meg kell találnunk a következőket:

1. Mi volt Isten üzenete az első hallgatók-olvasók számára? 2. Mi Isten üzenete ma a számomra? 3. Mi Isten üzenete ma mások számára, amit én közvetíthetek nekik?

...üzenetcentrikus bibliaelemzésen értjük a bibliai szöveg olyan elemzését, amely arra szolgál, hogy hitelesen (igazoltan), mélyebben és teljesebben fölfogjuk Isten áldott üzenetét, sőt átvegyük Isten gondolkodásmódját. Milyen célból? Abból a célból, hogy egyrészt mi magunk éljünk, táplálkozzunk, gazdagodjunk belőle, de azért is, hogy mindezt másoknak is továbbadjuk, meg-hozzá meggyőző erővel, hogy ők is éljenek, táplálkozzanak belőle, és ha még nem tették, fogadják be a szívükbe Urunk Jézust.

(Részlet Komesz Máttyás Az üzenetcentrikus bibliaelemzés című könyvéből. Kiadta a Pünkösdi Teológiai Főiskola 2011-ben.)